

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν έδωμάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνη.
κι' έταν έχω έμπνεύδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
έντονημένος θά όχομαι — γιατί λειπά θέν έχωμ.
καί 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοσασήν.
και εις τήν 'Ελλάδα θέν — όλιγος νύξια κι' έντροπήν.
έντονη γιά κάτε χρόνο — όσα όφράτα είναι μόνο.

γιά τά τένα όμως μέρα — όσα όφράτα και 'σέ όχρα
Κι' ένα φύλλο έν κρατή; — έγιγος συνόρωμητής,
κι' όπως τόν παρή θέν δίδει; — θά τόν φάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνόρωμαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μέρα — κάτε φύλλο μία δεκάρα.

Όγδόν Σεπτεμβρίου και δεκάτη
κι' άναφοράς έμπόρων 'σθό Παλάτι.

Πούντος τετρακόσα και σαράντα ένα,
ρήτορες και λόγια παραφουσκωμένα.

Ασουλής και Περικλέτους,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ένεία χρόνια 'πίρασαν ως τώρα, κακομοίρη,
άρ' ότου 'όγημι ό Ρωμηός και κάνει πανηγύρι,
ένία χρόνια 'πίρασαν πού τους Ρωμηούς λιμάρω
κι' έπίταξα τής δόξιας των 'στών ακουσιώνόν τό κάρο.
Και τί θέν είπα 'στούς Ρωμηούς, καύμειν Περικλέτο !...
μεγάλον άνδρα 'δάπτισα τόν τάδε Ριγκολέτο,
ήπια τούτον τόν τζουτζέ μίς' από τούς πολλούς
κι' έβλα 'στά ποδάρια του κοθόρνους ύψηλούς,
βλακα σοβαρήτητα 'στών δάινα μπυλιθάτη
κι' έσκυφα 'μπρός του κι' έκαψα 'σθό μήτη του λιθάνι,
όυλό μεγάλο έδωσα 'στών δάινα Πουλτανείλα
τά βάλη φόκο και φωτιά 'στού κράτους τά φουρνίλα,
'σθό; έξουσία έστρωσα τό ζίστροτω κρεββάτι
τίν Καραγκίζη τόν σαγλό μί τόν Κατζαϊδάτη,
ήγισ' 'Αριστογίτοινα τόν κάθε Άρλεκίνο
και θινωντάς του τó σπαθί τόν έτρωσα μ' έκείνο,
'στούλιστα τόν Μπερτόδουλο μί περικεφαλαία
και σίρνωνας τόν έρραχ 'μπροστά 'στών Βασιλεία,

έμάλλισα ή γλώσσα μου, τούς είπα όσα 'μπόρεσα,
σταράνια μ' άγγουρόφλουδα 'σθην κεφαλή των 'φόρεσα,
κι' όμως αυτοί θέν έβαζαν μαράζι και σελίτι
κι' οι τόσοι Πουλτανείληδες κι' οι τόσοι Ριγκολέτοι
μύ τούς τζουτζέδες χόρευαν και μύ τούς Άρλεκίνους
και τά στομάχια των Ρωμηών έβγάζανε καρνίνους,
και τούς άνθρώπους έκαναν τούς παρασοβαρούς
και τέντερα των έδιναν νυχθημερόν χορούς,
μπάλ κσοτουμέ, μπάλ καλιό, και μπάλ ντ' άνδραν προβίτι,
κι' όλοι οι τούτους έτρεχαν από πεντάρα σκέτιο.

Κι' ήταν καθενός κοιλιά
μία σάλα τού χορού,
κι' έχορευαν μύ βιολή
κι' ό σιρ Λόου μύ τόν Ρού.

Και 'στών Ρου τὸν Καραβίδα
ὁ χορὸς δὲν ἄρασε,
καὶ σὰν πῆγε 'στὴν πατρίδα
'σὸ ἑσταυρὸ μῆς 'ἔρασε.

'Ἄλλ' ὁ Λόου φτερωτὸς
'χόρευε μὲ καθ' ἑπαίτη,
ἕως ποῦ καμαρωτὸς
στεφανώθηκε τὴν Καίτη.

'Ὅμως ἐπήγατα κι' ἐγὼ 'στών ἕνα καὶ 'στών ἄλλο
κι' ἄρμονικῶς ἔχόρευα καὶ ρυθμικῶς κι' ἐμίμνρως,
ὁ δὲ λιμὸς διέθινε τῶν στομαχιῶν τὸν μᾶλο
ὡς εἶδος τὴ Γεννήσαρλης, Βαλάσης, Χατζηπέτρος.
Κι' ἀπὸ μαζούρα καὶ μπουστὸν ἐτρανάζε ἡ σάλα
καὶ σίτε ντάμ. καὶ κροαζὲ καὶ μπαλαναὶ καὶ τῆλλα,
καὶ πάντερο τὸ θηλικὸ 'στ' ἄρσενικὸ γελούσε
καὶ τοῦ κοκεταρίζετο καὶ τοῦ γλυκομιλούσε,
καὶ τοῦλεγε πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ὄραση
καὶ γούρ καὶ γούρ ἔχόρευαν τὰ ζεύγη τῶν ἐντέρων,
κι' ἐγίνετο, βρὲ Περικλῆ, μεγάλο μαλιθράσι
πρὸς δόξαν καὶ πολλὴν χαρὰν ἡμῶν τῶν νεωτέρων.

'Ἄλλ' ἄργισαν κι' οἱ ἔμποροι γιροῦς νὰ δίνουν μπάλο
καὶ τοὺς μικροὺς 'προσκάλεσαν καθὼς καὶ τοὺς μεγάλους,
κι' ἡ σάλα τῶν ἰθόλωσε μὲ τὰ πολλὰ τσιγάρρα
καὶ δὸς του μὲ ὀρσοιστικὰ ἐκάνανε γαργάρα.

Κανεὶς δὲν ἔμεινε μουγκιός,
ὠμίλησε κι' ὁ Μαραγκός,
κι' ὁ Παππαγιάννης κι' ἄλλοι
μὲ γῶσι καὶ κεφαλί.

Κι' εἶπαν κάμποσοι τρανοὶ
μὲ μεγάλο σοβαρὸ
καὶ τὸν γέρο Λεμονῆ
νὰ καλίσουν 'σὸ χροῦ.

Κι' εἶπαν κάμποσοι χαζοὶ
νᾶλθη πιά κι' ὁ Βασιλῆας
μὲ τὸν Σύμβουλο μαζὶ
εἰς τὸν μπάλο τῆς κλιζῆς.

Κι' εἶπε δὲ κι' ὁ Ζαχαρίας
μετὰ τόσης ρητορείας :
«μὲ λαγούτα καὶ βιολιά
μόνοι μας ν' ἄλιωσι,
οἷχος κἂν τὸν Βασιλῆ
νὰ τὸν προσκάλισωμε».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγοντος τοῦ λάλου Ζαχαρία
μὲ τοὺς ἔμπορους ἔγινε μεγάλη φασαρία,
καὶ 'στ' ἔδεμα τῶν τὰ μαγαζιά γουσαν βιαστικῶς
καὶ τὸν χορὸ ἀνίστασαν γιὰ τὴν Κυριακῆ,

καὶ λένε προσκλητήρια νὰ στείλουν κατ' αὐτάς
κι' εἰς ὄλιον τῶν Ἐπαρχιῶν ἔμπορους χορευτάς,
νὰ 'δούν κι' ἐκείνων πάντερα πῶς διαβολο χορεύουν
καὶ τί χορὸ τρικοῦβερτο κι' αὐτοὶ μάς μαγειρεύουν.

Κι' ἔμαθε κι' ὁ Βασιλῆας
κυνηγώντας 'στὴ Δανία
τῆς μαζούρακι τῆς κλιζῆς,
τῶν ἔμπορων τὴν μαγία.

Καὶ τοὺς γράφει ἀβρὲ ξεφτέρια
τοῦ Ἐρμού καὶ τοῦ Αἰόλου
μὲ κρουσάπια καὶ τεφτέρια
καὶ μὲ πῆγες τοῦ διαβολο,
κι' ἂν ἔλθῶ μ' αὐτὸ καὶ τί ;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ ...
τὰ πούποισμα μου πετῶ,
τοὺς λαγούς δὲν παραιτῶ.

Μὲ μεγάλους κυνηγούς
'στὴ Δανία μου κι' ἐγὼ
τοὺς θρεμμένους τῆς λαγούς
βλοένα κυνηγῶ.

Πέντε πιάω τὴν ἡμίρα
καὶ τῆς πεινάς ἂν ψοφάτε
δταν ἔλθω αὐτοῦ πέρα
θὰ τοὺς φέρω νὰ τοὺς φάτε.

Καὶ θὰ πῆτε ὄλιε τότε
σὰν γυναικοὶ πατριῶται :
«εἰ τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας ; ...
καὶ τὸ φουτίγγ ἂν μάς πνίγη
ἔχομε τὸν Βασιλῆά μας,
ποῦ μάς τρέφει μὲ κυνήγι.»

Τέτοια λέγει, τέτοια γράφει
'στῶν ἔμπορων τὸ συναρί,
καὶ τοὺς στέλλει, μπουνταλά,
γιὰ κρυφὴ παρηγορία
χαριετισματα πολλὰ,
χωριστὰ 'στὸν Ζαχαρία.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα, Περικλῆ ἀδαβόλου ἔμποράκια,
ποῦ τρῶνε τὰ τζιέρια σας τῆς φτώχειας τὰ μεράκια,
μεγάλ' ἡ κουταμάρα σας κι' ἡ τόλμη σας ἀθήεμα
μὲ σοβαρὰ Συνέδρια καὶ τέτοια κολοκίθια
νὰ θέλιτε κι' ὁ Βασιλῆας ἀμίσως νὰ γυρίση
χωρὶς νὰ πάη μιά στιγμή καὶ μίσα 'στὸ Πέρισι.

Καὶ τ' εἶθε σῆς, παρακαλῶ, ποῦ μαιρολόγια ψάλλετε
καὶ νίους νόμους θέλιτε 'στὸν Βασιλῆα νὰ βάζετε;
Θαυμάζω τὴν ἀνιδειαν καὶ τὴν αἰθάδειαν σας ! ...
νὰ μὴ 'μπορῆ κι' ὁ Βασιλῆας νὰ πάη 'στὰ λουτρά του,
ἂν δὲν ζητήση ταπεινῶς γι' αὐτὸ τὴν ἔδειαν σας,
κι' ἂν τὸν τὴν δώσετε καλῶς, ἄλλίως συμφορὰ του.

'Ακούτ' ἐκεῖ ἀπαίτησις!... ἴδατ' ἐκεῖ κεφαλή!...
 νὰ βελη κί' ὁ πρᾶμματευθῆς ὅτῃ φοῦρα νὰ μᾶς βάλῃ;...
 Ἦ' αὐτῆ σας τὴν ἀπαίτησι πατόκορρα σας λούζω,
 καὶ μ' ὅσα τὸ συνάρι σας ψηρίσματ' ἂν ψηρίση
 ἔμπορει ἦ' αὐτὸν τὸν Πατοίρα καὶ γιὰ τὸν Κατελοῦζο
 κοτζᾶμ Μεγαλειότατος τὸ γλέντι του ν' ἀφήσῃ;

Μὰ μπὶτ μαλαὸ δὲν ἔχετε καὶ οἱ κουνενίδες;
 δὲν πάτε νὰ ξαπλώσατε σὶ τόσους καφφενίδες
 νὰ βγάλετε τὸ ντέρι σας μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτσι,
 δὲν πάτε νὰ μπαλώσατε τὸ τρύπιο σας παπούτσι,
 ἀλλὰ μὲ γλώσσα γραφέτε κινή καὶ καθαρεύουσα
 ν' ἀφήσῃ κιὰ ὁ Βασιλεῖς τὸ κάθε βασιλόπουλο,
 καὶ πρὶν τῆς ὥρας βιαστικὸς ν' ἀλλθῆ μίς ὅτῃν πρωτεύουσα
 νὰ ὄῃ τὸν Πάλλη, τὸν Κοτζᾶ, καὶ τὸν Ἄντωνακόπουλο;

Κί' ἂν ποῦ δὲν ἔχετε καὶ οἱ κεφαλήν σας κλίνας
 ἀερίτες σὰν τὰ μούτρα σας κί' ὁ Βασιλεῖς πῶς εἶναι;
 Κί' ἕνας Μεγαλειότατος, ὅπου φορεῖ κερῶνα
 καὶ κἀθίται ὅτῃν πρὸ ἴψηλ τοῦ κράτους πολυθρόνα,
 ὅσο καὶ τοῦτος ἂν πονῆ, ὅσο κί' ἂν σὰς οἰκτεῖρῃ,
 ἔμπορει ν' ἀκούση καθινὸς ψιλικαντζῆ χατῆρῃ,
 ποῦ τοῦ κάθε μαχαλά μαζεῖται τῆς μοιότηρας
 καὶ κουβερᾶκια βαπτικῆς σουλῆ καὶ κουβαρίστρας;

"Ἢ μήπως θέλετε κί' αὐτὸς, ποῦ κυβερνεῖ κί' ἀνάσσει,
 μαζὶ σας νὰ βαρυβογγᾷ, μαζὶ σας νὰ πεινάσῃ;
 κί' ἂν ὁ Μεγαλειότατος νηστεύῃ καὶ δὲν τρώῃ
 ἀμίσως ἴσος θὰ γενῆ μ' ἑμᾶς τὸ σκυλλόγι,
 κί' ἔταν ταγαρί θὰ βαστᾷ γιὰ σὴντρον εἰς τὸ χέρι
 ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του εἰς τί θὰ διαφέρῃ;

Μὰ μπὶτ δὲν ἔχετε μαλαὸ; ... κί' ἂν ἔλθῃ τί θὰ κάμῃ;
 μήπως καθὸς ἐπιθυμῆ ἔμπορει νὰ σας συνέραμῃ;
 μήπως ἔμπορει, μαρὶ παιδικῆ, ὅτῃν κρίσει νὰ σας σώσῃ;
 μήπως γενουὸν ἢ κοταῖς του χρυσάρι νὰ σας δώσῃ;
 ἢ μὴ τοὺς σκύλους θέλετε νὰ βάλῃ ὅτῃν ἀγγάριμα
 καὶ ταμπουράδες νὰ βαρῆ μαζὶ μας καὶ γιογαρία;

Κί' Αὐτοῦ τὰ μάτια ἔγιναν γαρίφα γιὰ παραδῆς
 καὶ βασιλεύει φοικαράς ὅτους πρώτους φοικαράδες,
 ἂν ἔχη δὲ σὰν Βασιλεὺς καὶ δοξᾶς καὶ τιμᾶς
 μὰ ζῆ μὲ μόνο τὸν λουφῆ, ποῦ πέρνει ἀπὸ μᾶς,
 κί' ἂν τοῦ χαρίση τίποτα κανένας μας ἐνόμιως
 τότε κί' ἐκείνος φαίνεται ἄγίαι γαλαντόμος,
 ἀλλοῶς μὲ κρίσει δυνατῆ περθεῖ ὅτῃν φτωχικό του
 καὶ μουφλουζιέτι μῶλις ὄγῃ ἀπὸ τὸ τακτικό του.

Ὁ Βασιλεὺς μας ἂς γλέντῃ κί' ἂς κολυμπᾷ τὸ θέρος
 κί' αὐταῖς τῆς τζερντζάντζουλας ἀφῆτε νατὰ μέρος,

γιατί με θρήνης, με ψαλμούς, τροπάρια κι' οκτωήχη
είναι σάν νά τσακόνετε τήν γατ' από τά νύχια.

Κι' ἐγὼ τῆς πείνας ἔμπορος προτίρω πάντα νῆστιν
πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ἔδραϊν νάχη πίστιν,
καὶ πάντα νά τὸν βλέπτε προσάτην καὶ πατέρα,
κι' ἄν 'στὴ Δανία κунηγῆ λαοὺς κολοιμημένους
κι' ἄν τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς τσακόνῃ ἰδῶ πέρα,
ὁμως φροντίζει καὶ γιὰ σὰς τοὺς κακομεριζομένους.

Κι' ἐγὼ πιστῶς φέριστε τὸ χρέος μου ποιῶν
καὶ 'στὸν πατέρα πέποιθα καθὼς καὶ 'στὸν υἱόν,
μὰ καὶ 'στὸ πνεῦμα, ποῦ πυκνὸν εἰς τὴν Αὐλὴν σωρεύεται
κι' ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συγχρόνως ἔκπορεύεται.

Τί νὰ σὰς κάνω ποῦχετε πολὺ μεγάλη τύχη
καὶ Βασιλῆας δὲν εἰμ' ἐγὼ σὶ σὰς τοὺς φαλακτάδες,
ἀλλοιῶς μὲ κάθε μέτρο σας καὶ καθιεραὶ σὰς πῆχυ
τὸν ἀφαλὸ σας θάλωνα, παληπραγματευτάδες,
ποῦ μοῦ σκοτίζετε ταῦτά μὲ Γκραβδαρίτη λύραις
σάν νάχω βλέπειε μάκενα γιὰ νὰ σὰς βγάλω λύραις.

Ἄχ! κι' ἄν γενεῖσθον Βασιλῆας μὲς 'στὰ 'δικὰ σας μέρη
τί θὰ 'τραβούσατε μ' ἐμὶ μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρι...
'στὸ μάγκανό μου θά'βρα λογῶν λογῶν ἔμπορους
καὶ θά'βρα 'στουὺς Αὐλικούς καὶ 'στουὺς θαρραφόρους :
«Βαζετε τοὺς ἀλύπητα κι' ἐμεῖς ζωὴ καὶ κότα...
φέριτε σαμπάνιας ἴρηγορα καὶ μὴ καλὴ κόκστα,
κι' ἄν σὶ τούτων τὸν ντουσιὰ γοργοπιετῶν καὶ χάνονται
κι' ἄν λησμονοῦνται ἡ χραεῖ, ἡ λύραις δὲν ξεχάνονται.»

'Στὸν Πύργο παραλύσσαζαν καὶ μέσα 'στὰς Καλάμας
καὶ μὲ συλλαλητήρια σαλεύουν τὰ μυαλά μας.
Φωνάζουν ἡ σταφίδα των πῶς δὲν πουλεῖτ' ἔριτος
κι' αὐτὸς κι' ἔκείνος κάθεται ἀπὸ σταφίδα νίτος.

Ἄλλα καὶ τούτα ἔφρανα κι' ἀνέλιπτα χυμάρια...
κι' ἄν ἡ σταφίδα τάχατε σάπιση μὲς 'στ' ἀμπάρια,
κι' ἄν τύχη νὰ μὴ πουληθῇ μὴ λίτρ' αὐτὸ τὸν χρόνον,
πρέπει λαϊκὸν ὁ Βασιλῆας, ἀρίωντας τὸν Θρόνον,
νὰ σφίξῃ τοὺς ἀγοραστὰς, προποὺ νὰ μὰς κρεπάρουν,
θίλωντας καὶ μὴ θίλωντας νὰ στείλουν νὰ τὴν πάρουν ;
καὶ τί σας φταίει ἄν γι' αὐτὴ δὲν ἔρχεται βαρκὸρ ;
'μποροῦ ποτὲ νὰ πουληθῇ σταφίδα μὲ τὸ ζῆρι ;

Ὅριστε μας... γιὰ κάθε τι 'στὸ Στίμμα νὰ ξεσπάτε...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'στὸν Λεμονὴ δὲν πάτε
νὰ 'πῆτε τοὺς σεβντάδες σας καὶ τὰ παράπονά σας
καὶ νὰ τὸν βασανίσετε μ' αὐτὰ τὰ βασανὰ σας ;
Μὴν ἔγινε Πρωθυπουργὸς μόνον γιὰ τὰ μάτια ;
σέρτε 'στὸν Σωτηρόπουλο κι' ἔκείνος θὰ σὰς 'πῆ :
ἀφήστε τῆς μόμολαις καὶ τὰ πολλὰ γενιάτια,
γιατὶ μ' αὐτὰ δὲν γίνεται καμία προκοπὴ.
Μακάρι νάχα χρήματα ν' ἀπλώσω τραχιά
κι' ἄν τὴν ἰσοδία σας νὰ πάρω μάνι μάνι,
ἀλλὰ κι' ἄν εἶχα τίποτα 'στὴν τοίτη μου λιανὰ
γιὰ λύτρα τάδωσ' ἄλλοτε 'στὸν κλήριτ Λαφαζάνη.

«Τὶ νὰ σὰς κάνω, βρὶ παιδιά... τὸ κατὶ σας τὸ ξέρι...
καὶ βραζετε καὶ ψήνεσθε σάν τὸν γραφὶ 'στὸ μπρικι,
ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ 'στὴ Βουλὴ θὰ φέρω
πανήντα Ἰσοῦγια, ποῦ θῆναι τεταρικί.
Κι' ἄν βλέπετε πῶς ἴρηγορα μ' ἔπῃραν τὰ γράματα,
μὰ ξέρω πῶς δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχιδῶν
κι' ἀρίων τὸ κρεβάτι μου μὲ τὰ γλυκοχρόματα
καὶ γράφω Νομοσχέδια σοφὰ περὶ σταφίδος.»

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὡ τέκνα ψαφαλία,
δὲν πάτε 'στὸν Διαδόχον τὸν Ἀντιβασιλία,
ἐκ τοῦ πλησίον μὴ φορὰ κι' ἔκείνος νὰ σὰς 'δῇ
κι' ὀλίγας γνώμας ὑψηλὰς ν' ἀκούσῃτ' ἐκεῖ πέρα ;
γιατὶ, βρὶ κουτομόρηδες, δὲν πάτε 'στὸ παιδί,
ἀλλὰ παραφορτόνεσθε ἀδικίως 'στὸν πατέρα;

Ἐνεία χρόνις ἔπεσαν σπουδαία, κακομοίρη,
ἀφ' ὅτου ἔγῃες ὁ Ρωμηὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
καὶ τὸρα ὑπεισέρχεται 'στὸν δέκατον τὸν χρόνον
καὶ χραεῖτ' χαμογελῶν τὴν γῆν τῶν φαμφαρόνων,
καὶ κунηγῶντας σήμερα μαζὶ σου τὸ ψωμί
βλῖπω πῶς ἠμουφλοῦσθον σταφίδες καὶ κρασιά,
κι' ἄν εἰ σωτήρης Βουλευταὶ καὶ προσκληθῶν καὶ μὴ
θὰ τρέφωμαι σάν τζιτζικας μ' ἄερα καὶ δροσιά.

Ἐνοῖχτε βαρέλαις
κι' ἀμπάρια γάματα...
τακτικῶς πιστάλιας,
γαθάβιας καὶ πιάτα.

Ὁ δέκατος χρόνος...
ἰδέθα κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρι...
ἴσ... οὐρα... σπολλάτην,
χρυσὸ μου Παλάτι.

Π. —

Κι' ἐγὼ, κασιδιάρη,
μ' αὐτὸ τὸ στηλιάρι
σὶ πᾶνον, σὶ δῆρνο,
σὶ σπράγνω, σὶ σῆρνο,
καὶ φτοῦ σου καὶ φτοῦ μου,
καὶ γεγὸ σου, Αὐλή,
ψυγὴ μου, ντουστουτὸ μου,
κι' ἀγάπη τριλλή.

**Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Κι' ἐγὼ πολλοὺς ἐπίνομους δικαίους θὰ σερβίρω
'στὸν Μάρκο τὸν Λουπίντη, σταθμάρχην ἐν Φαλήρω,
ποῦ ἔξαι τὴ δουλειὰ του νὰ κάνει τακτικὰ,
ἐκτὸς δὲ τούτου ξέριε φαρὶ καὶ τ' Ἀγγλικὰ,
καὶ τούστατε μὴ μῆρα κοπλιμαντῶσθω γράμμα
τοῦ Τραπεζαλῆρ ὁ Μάρκαμ, ποῦ εἶναι ἄλλο πρᾶμμα,
καὶ μὲ τὸ πλήρωμά του τὸν εὐχαρίστετε ἔλο
δι' ὅσας ἐκδουλείαις ἰπρόσφερε 'στὸ στόλο.

